

Θεόδωρος Τσιμπόγλου

Ο Θεόδωρος Τσιμπόγλου γεννήθηκε το 1956 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε οικονομικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας (πρώην Α.Β.Σ.Θ.).

Εργάστηκε επί 35 χρόνια ως υπάλληλος στην Εθνική Τράπεζα, στον τομέα των πιστοδοτήσεων και συνταξιοδοτήθηκε το 2013.

Σε ηλικία 65 ετών ξεκίνησε να γράφει κάποια στιχάκια που εκφράζουν διάφορες απόψεις και σκέψεις του.

Το έναυσμα για την εν λόγω καταγραφή ήταν ένα τραυματικό γεγονός υγείας, που έζησε για διάστημα δύο ετών περίπου (2016 - 2018).

Η εν λόγω συλλογή περιλαμβάνει στίχους που αναφέρονται στην αγάπη, στη ζωή, στις σχέσεις των ανθρώπων, και γενικά σε θέματα της καθημερινότητας, με βάση τις απόψεις, τις σκέψεις και τα βιώματά του.

Θεσσαλονίκη, 05/03/2021

1 Οι στίχοι μου

Νιώθω περίεργα γι αυτά μου τα γραφόμενα,
αφού ξεκίνησα στα εξήντα πέντε μου να γράψω,
σε κάποια στιχάκια των ανθρώπων τα δεδόμενα,
χωρίς ποτέ ποιήματα και στίχους να σπουδάσω.

Ντροπή αισθάνομαι γι αυτή μου την προσπάθεια,
απέναντι σε στιχουργούς που έχουν λάμπσει,
που έχουν αφήσει με το έργο τους το στίγμα τους,
αιώνια η μνήμη τους για αυτά που έχουν γράψει.

Ωστόσο, ανάγκη έχω και διαρκώς το σκέφτομαι,
ολημερίς και ολονυχτίς κάτι απ' αυτά να περιγράψω.
Σε στίχους βγαίνει η ανάγκη μου να καταγράψω,
τα δρώμενα και όνειρα ανθρώπων δίχως τάξη.

Να γράψω για αισθήματα και για καημούς και πάθη.
Να μάθουν οι νεότεροι, ότι πολλά μπορεί ν' αλλάξουν.
Κι ότι η ανάγκη της ψυχής κάποιες φορές σε πάει,
σε μέρη ανεξερεύνητα που βρίσκεις δίχως χάρτη.

Και ότι μέγεθος τεράστιο χωράει σε μια παλάμη,
ενός χεριού που απλώνεται με φόντο την αγάπη.
Δεν το περίμενα ποτέ στα εξήντα πέντε μου και κάτι,
των στίχων την ανάγκη μου να έβλεπα στην πράξη.

2 Η ασθενής σύζυγος

Όλα σωστά τα έκανα, αγάπησα και πόνεσα,
και γέρασα μαζί μ' αυτήν που εγώ τη διάλεξα.
Ξεκίνησα να γεύομαι, όσα μαζί αποκτήσαμε,
πηγαίνοντας το δρόμο μας για το στερνό ταξίδι.

Κάποια στιγμή όλ' αλλάξανε, και βρέθηκα χαμένος.
Ένωσα μόνος μου εντελώς, στη μοναξιά κλεισμένος.
Αρρώστησε η σύζυγος και το αποτέλεσμα της,
ήταν να μείνει δίχως λογική στο παραλήρημά της.

Με χίλιες δυο ανασφάλειες, με ανύπαρκτες φοβίες,
με εμμονές παράλογες, με δίχως όμως υστερίες.
Το αδιέξοδο παντού ένωσα να με τριγυρίζει,
ανήμπορο στον πόνο μου, η θλίψη να με πνίγει.

Άραγε αυτό ήταν το τίμημα, που έμελλε να εισπράξω,
για όλα όσα προσπάθησα, με κόπο και με πάθος ?
Κάτι δεν θά 'κανα καλά, το νιώθω κατά βάθος.
Όλα εδώ πληρώνονται ή μήπως κάνω λάθος ?

3 Ο έρωτας μου

Όταν η θάλασσα γεμίσει
από τα δάκρυα της ψυχής
και όταν ο αέρας πλημμυρίσει
απ' τα πετούμενα της γης,

ίσως μπορέσω να ξεχάσω,
γιατί δεν ήθελες να δεις,
αυτά που είχα να σου δώσω,
μα διάλεξες να τ' αρνηθείς.

Όταν θα πέφτουνε τα αστέρια,
άπλωσε τα δυο σου χέρια
και μάζεψε όσα μπορείς,
γιατί εκεί μέσα θα με βρεις,

να περιμένω να γυρίσεις
από την άτακτη φυγή,
που έκανες για να ξεφύγεις,
από εμένα που ποθείς.

Απ' το γαλάζιο ουρανό σου,
ένα κομμάτι δώσ' μου,
να το' χω πάντα φυλακτό,
να σε λατρεύω σα θεό.

Και όταν περάσουνε τα χρόνια
και φτάσει η δύση της ζωής,
θα στο γυρίσω πάλι πίσω,
μήπως και το ξανασκεφτείς.

4 Όνειρο ζωής

Ξεκίνησε το δρόμο του, πιστεύοντας σε κάτι.
Βοήθεια δεν ζήτησε, μα αυτή καλώς του δόθηκε.
Γιατί τα πρώτα βήματα τα έκανε πολύ μικρός,
με όπλο την αγάπη του για ένα όνειρό του.

Και έφτασε στο τίποτα από αυτό το κάτι,
γιατί συμπεριφέρθηκε αγνά, χωρίς απάτη,
νομίζοντας πως έφτανε, να βρει το σκαλοπάτι,
που έψαχνε για άνοδο, μα ήταν αυταπάτη.

Γυρίζοντας το βλέμμα του, σ' αυτά που έχει κάνει,
αναπολεί τον κόσμο του, με περισσή αγάπη,
και αφήνει ένα χαμόγελο γλυκόπικρο να πέσει,
στην αγκαλιά της μοίρας του της κακοχρονεμένης.

Σκεφτόμενος πως θά 'τανε, αν ξαναξεκινούσε,
ζυγίζοντας το τίποτα στον απολογισμό του,
διαλέγει την αγάπη του, το ίδιο όνειρο του.
Αυτό που τόσο αγάπησε για τον προορισμό του.

5 Ρουτίνα

Σκέφτεσαι πάντα να αποδράσεις,
από τα ίδια που βιώνεις
στα τόσα χρόνια της ζωής.

Στο ερημικό εξοχικό σου,
ταξίδι κάνεις για να βρεις,
τις απαντήσεις της ψυχής.

Αυτές που θα σε γαληνέψουν,
και θα σου δώσουν το κουράγιο,
να βρει η ψυχή σου ένα απάγκιο,

να συνεχίσεις τα ίδια να βιώνεις,
και τη ρουτίνα της ζωής,
να την αντέχεις και να ζεις.

6 Ο άβουλος

Περίμενε την άνοιξη, άνοιξη να του φέρει,
ο ήλιος ο λαμπρότερος στην καθημερινότητά του.
Το καλοκαίρι έφτανε, μα αυτός πάλι περίμενε,
την πρόσκληση των φίλων του στην αφεντιά του.

Φθινόπωρο πλησίαζε, συννέφιαζε η φύση.
Αυτός όμως περίμενε, τον ήλιο να γυρίσει.
Χειμώνας βαρύς ερχότανε με χιόνια φορτωμένος.
Αυτός απλά περίμενε, περίμενε με σθένος.

Τα χρόνια τρέχανε γοργά και αυτός ακολουθούσε,
ψάχνοντας κάτι για να βρει, στα ίχνη που πατούσε.
Ποτέ δεν αποφάσιζε, να ρίξει την αγχόνη.
Απλά περίμενε η ζωή, να του αλλάξει γνώμη.

Κάποτε ήρθαν τα στερνά, τα χρόνια τα μεγάλα.
Η αναμονή περίσσεψε, και χάθηκε η μπάλα.
Το βάρος έπεσε βαρύ στο σώμα και στη σκέψη.
Σκεπτόμενος το αύριο περίμενε να φέξει.

7 Η δύναμη των Χριστουγέννων

Τα χρέη μου αβάσταχτα διέξοδο αναζητάνε,
από τα βάθη της ψυχής και με ποδοπατάνε.
Ο έρμος δεν το ήθελα, χρέη για ν' αποκτήσω,
παιδάκια έχω σκέφτηκα, ας τα διασφαλίσω.

Και χρέη αποφάσισα, πολλά για ν' αποκτήσω
και σπίτια-διαμερίσματα και άλλα πολλά να χτίσω.
Για να 'χουν τα παιδάκια μου τον εύκολο το βίο,
έτσι ώστε να μπορούν, να χαίρονται και οι δύο.

Το μέλλον όμως θύμωσε και τό 'ριξε στα ζάρια.
Και ήρθανε άσσοι και διπλές και άσχημα χαμπάρια.
Τα έσοδα μειώθηκαν και οι δουλειές χαθήκαν.
Ανθρώπων σχέσεις άλλαξαν, άνθρωποι δεν τα βρήκαν.

Οι γκρίνιες, η ανασφάλεια, ο φόβος, η αβεβαιότητα,
και άλλα πολλά, μαζί, στο κάθε μέρα μπήκαν.
Η λύση ήτανε σχετικά απλή, τα σπίτια να πουλήσω,
από τα χρέη μου ν' απαλλαγώ, καλή ζωή να ζήσω.

Έλα όμως που ο διάβολος δεν ήθελε να φύγει,
τα σπίτια, τα διαμερίσματα, όλα να τα αφήσει.
Και κάθε μέρα και λεπτό μου έδενε τα μάτια,
το φως του ήλιου να μη δω, να γίνομαι κομμάτια.

Για να με βλέπει σκυθρωπό, και αναθεματισμένο
και να μπορεί να χαίρεται, που με κρατά δεμένο.
Εμένα που προσπάθαγα, να φύγω από τον πάτο.
Να ξεκολλήσω, να χαρώ, που βρήκα το κουράγιο.

Χριστούγεννα όμως ήρθανε και ο Χριστός γεννιέται.
Γεννιέται και ανασταίνεται μαζί του όλη η πλάση.
Και ανάμεσα σ' αυτήν κι' εγώ πάλι ξαναγεννιέμαι,
ο έρμος, ο κακόμοιρος, που τα δεσμά μου βλέπω,

και προσπαθώ να απαλλαγώ, μα δύναμη δεν έχω.
Έχω όμως τον Χριστό, που πάντα αγαπούσα.
Και λάτρευα από καρδιάς και δεν ανησυχούσα,
γιατί ήξερα πολύ καλά, σύντομα θα τον συναντούσα.

Έτσι μια μέρα ηλιόλουστη Χριστούγεννα και κάτι,
μέσα μου κάτι άλλαξε, σαν έκρηξη μεγάλη.
Πούλησα ότι απέκτησα και όλα τα βάσανά μου,
στο διάβολο και ευχήθηκα, να τα 'χει όλα δικά του,

μπας κι' αποκτήσει και αυτός τα πάθη τα δικά μου.
Και όντως απαλλάχτηκα απ' τις πολλές τις γκρίνιες,
τα προβλήματα, τα μίζερα, τα δύσκολα τα χρόνια,
που ροκανίζουν το μυαλό, τα αισθήματα, το σώμα.

Το μέλλον δεν εξασφάλισα στα δυο μου τα παιδάκια,
αφού όλα τα έχασα και βρέθηκα στα μπάγια.
Πήρα όμως διδαγμα καλό, για την κληρονομιά τους.
Αντί για σπίτια, διαμερίσματα, έναν θεό κοντά τους.

Μαζί του να πορεύονται, καθώς θα ανεβαίνουν,
την ανηφόρα της ζωής και δεν θα κατεβαίνουν.
Γιατί θα έχουν πάντοτε και πάντα στο πλευρό τους,
τον φύλακα που ψάχνουνε όλοι για άγγελο τους.

8 Η μετάνοια στη φυλακή

Είναι βαριά η πραμάτεια του γεμάτη από μνήμες,
γεμάτη από λαμογιές, γεμάτη από αυταπάτες.
Πως η ζωή που διάλεξε, κυνήγησε με πάθος,
ήτανε συνονθύλευμα, ένα μεγάλο λάθος.

Τώρα ο έρμος συζητά με άλλους τη ζωή του,
στα σίδερα της φυλακής ανάμεσα σε 'κείνους,
που βρέθηκαν μαζί, γιατί και αυτοί μέσ' το κελί τους,
την ίδια περίπου τη ζωή έζησαν και ντροπή τους.

Άραγε ο χρόνος ο πολύς που έχει να περάσει,
ανάμεσα στα σίδερα και στους δεσμοφυλάκους,
είναι αρκετός για να σβηστούν τα ανομήματά του,
οδεύοντας στα ουράνια διαμερίσματά του ?

9 Το μέσα μας

Στην επιφάνεια της θάλασσας
υπάρχει η τρικυμία,
ενώ μέσ' το βυθό βαθιά,
υπάρχει πάντα η ηρεμία.

Οι σκέψεις που κάνει το μυαλό,
στα κύματα της θάλασσας ταιριάζουν.
Ενώ οι αποφάσεις της καρδιάς,
απ' το βυθό της θάλασσας πηγάζουν.

Αν θέσ' η κάθε πράξη σου,
σύνεση να θυμίζει,
άφηγε πάντα την καρδιά,
τις σκέψεις του μυαλού να πνίγει.

10 Ο χαρακτήρας μας

Ο χαρακτήρας του ανθρώπου,
είναι ο προσωπικός σταυρός του.
Η μάχη πάντα δίνεται,
ποτέ δεν σταματά,
να σηκωθεί ο σταυρός ψηλά.

Κάποιοι εγκαταλείπουνε,
προσπάθειες να κάνουν.
Σ' αυτούς η μοίρα δεν γελά,
τα λάθη τους δεν σταματά,
και τρέχουν, μα δεν φτάνουν.

Κάποια στιγμή αρχίζουνε,
τη μάχη τους να δίνουν,
να σηκωθούν ψηλά ξανά,
μην πέσουν πάλι χαμηλά,
και τη ζωή τους σβήσουν.

11 Ο κύκλος της ζωής

- Η φτώχεια πάντοτε γεννά τους δυνατούς ανθρώπους.
- Οι δυνατοί οι άνθρωποι δημιουργούν τις εποχές ωραίες.
- Οι ωραίες εποχές γεννούν τους μαλθακούς ανθρώπους.
- Οι μαλθακοί οι άνθρωποι δημιουργούν τη φτώχεια.

(ξανά από την αρχή)

- Η φτώχεια πάντοτε γεννά.....

12 Η αγάπη μου

Όλου του κόσμου τα αγαθά
και πλούτη όσα κι αν είχα,
σ' εσένανε θα τά 'δυνα,
θα τά 'δυνα για προίκα.

Να σ' έχω, να σε χαίρομαι.
να χαίρεται όλη η πλάση,
που με θωρείς και σε θωρώ,
που σ' έχω και με έχεις.

Και όλα τα αστέρια του ουρανού,
και ο ήλιος και το σύμπαν
κι οι άγγελοι όλοι μαζί,
σκέφτεσαι ορθά μου είπαν.

13 Επιθυμία

Θέλω πολύ, πολλά να είναι κάτι
και θέλω κάτι να είναι πολύ.
Πολλά είναι τα αστέρια του ουρανού,
και ο ήλιος είναι κάτι.

Θέλω τα αστέρια του ουρανού,
να γίνουν μια αγκάλη,
που κλείνει μέσα της πληγές,
και βάσανα, και πάθη.

Θέλω ο ήλιος, νά γίνει τριαντάφυλλο
με μυρωδιά πολλή,
ο κόσμος να μυρίζει, η αγάπη να ανθίζει,
το μίσος να χαθεί.

14 Η ζωή

Αγώνας είναι η ζωή, που μοιάζει μ' ένα βέλος.
Βέλος που εκτοξεύεται, και πάει ώσπου να πέσει.
Μικρή ή μεγάλη η διαδρομή, ανάλογα το τόξο.
Και με σπουδαία τη χορδή, τι δύναμη θα έχει.

Άραγε αξίζουν τα αγαθά πάνω σ' αυτό το βέλος ?
Ή μόνο η απόσταση που αυτό θα διανύσει ?
Ανάλογα με τα αγαθά, ανάλογο το βάρος.
Και βάσει της απόστασης, ανάλογο το κόστος.

Και ποια είναι η κατεύθυνση του βέλους που πετάει ?
Στη δύση πάει ή στην ανατολή, τη μέρα ή τη νύχτα ?
Ένα είναι το σημαντικό, κι αυτό είναι που μετράει.
Ποσό λοξή διαδρομή, θα κάνει όπως πάει.

Στο τέλος κάτι θα χαθεί, και κάτι θα υπάρχει.
Κάποια στιγμή το βέλος θα πέσει μεσ' τη γη.
Στον κόσμο θα μείνει μόνο η διαδρομή.
Αυτή που το βέλος στην απόσταση έχει γράψει.

15 Η αίσθηση της αγάπης

Λένε πως όλα στη ζωή κάποτε έχουν ξαναγίνει.
Για πρώτη φορά ποτέ δεν έχει κάτι γίνει.
Και αν έγινε ποτέ αυτό, προέβλεπε το μέλλον.
Εφεύρεση θα ήτανε ή σκέψη του Αϊνστάιν.

Αφού όμως όλα στη ζωή γίνονται πάντα ίδια.
Γιατί δεν είναι βαρετή, γεμάτη από βαρίδια ?
Γιατί δεν τη μισούν πολύ, αυτοί που τόσο κλαίνε,
αυθιμερόν και εσαεί, παράπονα που λένε ?

Η απάντηση είναι απλή, γνωστή και τετριμμένη.
Είναι μια λέξη δυνατή, και είναι αυτή που μένει.
Αγάπη είναι η λέξη αυτή, και όλα τα κυβερνάει,
μέσα στον κόσμο αυτό, στον ουρανό σε πάει.

Κανένα πλάσμα δεν θα βρεις, αυτή να μη ζητάει.
Ακόμη και ο διάβολος κακίες αγαπάει.
Όλοι μ' αυτήν εκφράζονται, αυτήν αναζητάνε,
χωρίς να βάζουν όρια, γιατί συνήθως σπάνε.

16 Το λάθος

Χιονιάς βαρύς τον έπιασε, εκεί που οδηγούσε,
το αμάξι είχε πρόβλημα, στο δρόμο και γλιστρούσε.
Το χιόνι έπεφτε πυκνό, ο αέρας τραγουδούσε,
με την ψιλή του τη φωνή καθώς λυσομανούσε.

Ο φόβος τον κυριεύσε και απόφαση το παίρνει,
να σταματήσει για να δει, να κάνει όσα πρέπει.
Τις αλυσίδες έψαξε μέσα στο πορτ μπαγκάζ του
και άρχισε να τις φορά στα πίσω λάστιχα του.

Ήρεμος και αισιόδοξος για την κατοπιιά του,
πάλι ξανά ξεκίνησε να πάει στη δουλειά του.
Το αμάξι όμως πήγαινε και πηγαισμό δεν είχε.
Γιατί και πάλι πρόβλημα του έδειχνε πως είχε.

Η γλίστρα δεν σταμάταγε, ο κίνδυνος υπήρχε,
κάθε στιγμή, κάθε λεπτό και ο φόβος ξαναήρθε.
Με τα πολλά κατάφερε, να φτάσει στη δουλειά του.
Στ' αφεντικό ανέφερε όλα τα βάσανα του.

Το αφεντικό τον ρώτησε, να δει τι του συνέβη?
Ήταν τα λάστιχα σωστά ? Τι αλυσίδες έχει ?
Τις έβαλε σωστά, και στους τροχούς που πρέπει ?
Γιατί μπροστά έχει κίνηση, το αμάξι για να τρέχει.

17 Είσαι

Είσαι το φως μου,
είσαι το βιος μου,
είσαι ότι έχω,
και αυτό που δεν έχω.

Αυτό που με φτιάχνει,
αυτό που με στέλνει.
Αυτό που με πεθαίνει,
και μ' ανασταίνει.

Είσαι το βέλος,
είμαι το τόξο,
είσαι ο στόχος,
είμαι ο πόνος.

Αν δεν πετύχω,
αν αποτύχω,
δεν θα χωράω
στον κόσμο τούτο.

Είσαι ότι σκέφτομαι,
είσαι ότι εύχομαι,
είσαι η γη μου,
και ο ουρανός μου.

Αυτό π' ονειρεύτηκα,
όταν ανδρώθηκα,
εσύ είσαι που βρήκα
και έτσι σώθηκα.

18 Η φυγή της

Φεύγει και μένω μόνος μου.
Φεύγει και είμαι μόνος.
Φεύγει και δεν πιστεύω,
που φεύγει, ενώ τη βλέπω.

Και αν φύγει λέω, πάλι θα έρθει,
θα έρθει πίσω, γιατί το θέλει.
Γιατί δεν φεύγει, για να ξεφύγει,
φεύγει για να γυρίσει.

Και πόσο χρόνο θα το αντέξει,
μακριά μου νά 'ναι και να παλεύει,
τον εαυτό της τόσο, που με λατρεύει,
στη μοναξιά της μέσα, που την πεθαίνει.

Θεέ μου κάν' τη ν' αποφασίσει,
γρήγορα πίσω για να γυρίσει.
Ο ήλιος πάλι να λαμπυρίσει.
Τη θλίψη που έχω να τη γκρεμίσει.

19 Η απώλεια της

Αυτό που δεν σκέφτηκα,
όταν την έχανα,
αυτό που αισθάνθηκα,
όταν την έχασα,

ήταν αυτός ο πόνος,
ο ατελείωτος,
που δεν τον λογάριασα,
ήταν αμείωτος.

Και όταν θέλησα,
να την φωνάξω πίσω,
για να της πω, πως ήθελα,
να την κρατήσω,

η θλίψη μου έδειξε
όλη τη δύναμη της
και τη φωνή μου κράτησε
στη φυλακή της.

Έτσι λοιπόν την έχασα
και χάθηκε το φως μου.
Ο πόνος μου χαμογέλασε,
είδα το πρόσωπο του.

Τόση ανατριχίλα ένιωσα,
τόση απελπισία,
που στην αρρώστια έπεσα
και έγινα θυσία.

20 Ο τυφλός

Τυφλός κι όμως ζωγράφιζε
και έγραφε ιστορία.

Οι πίνακες θεσπέσιοι,
χωρίς αμφιβολία.

Τα θέματα προσωπικά,
βγαλμένα απ' τη ζωή του.
Νομίζεις έβαλε σ' αυτά
και την αναπνοή του.

Τα βλέπεις και ταράζεσαι,
νομίζεις είναι αλήθεια,
αυτά που ζωγραφίστηκαν
με απίστευτη ακρίβεια.

Και αναρωτιέσαι πως μπορεί
να βλέπει, όσα βλέπεις,
με δυο μάτια της ψυχής,
αφού μάτια δεν έχει.

Τι συναισθήματα μπορούν,
να βγάζουν τέτοια πάθη,
και να εκφράζονται τυφλά
απ' της ψυχής τα βάθη ?

Μήπως αυτά που βλέπουμε,
στον κόσμο αυτόν που ζούμε,
τα βλέπει κυρίως η ψυχή
και εμείς τα επιθυμούμε ?

21 Η αρρώστια της

Η συμπεριφορά περίεργη,
παράλογη και αστεία.

Με φόβο πάντα φέρεται
με νεύρα, δίχως βία.

Άλλες φορές είναι σωστή,
ανθρώπινη και ωραία.
Στο περιβάλλον αντιδρά,
σαν να 'ναι αλλ' ημέρα.

Σκέφτεσαι είναι δυνατόν
αυτό να μην το βλέπει ?
Να μην αντιλαμβάνεται,
τα άλλα που δεν πρέπει ?

Απόψεις να μη δέχεται,
προβλήματα πως έχει ?
Να λέει οι άλλοι έχουν θέματα,
αυτή τα καταφέρνει.

Γιατρό ν' ακούσει ή να δει,
ούτε που το ζητάει.
Γι' αυτήν τα πάντα στη ζωή
είναι όπως τα κοιτάει.

Κανονικά είναι γι' αυτήν
και δεν το συζητάει.
Ούτε ανταποκρίνεται
σ' όποιον την αγαπάει.

22 Σε θέλω

Τα λόγια πέφτουν σαν σφυριά
βαριά και με πονάνε.
Πάνω μου πέφτουνε συχνά,
και με σφυροκοπάνε.

Άλλες φορές είναι καρφιά,
στο σώμα μου επάνω.
Και άλλες φορές είναι φιλιά,
δεν ξέρω τι να κάνω.

Κάθε σφυρί και τρανταγμός,
κάθε καρφί και πόνος,
βαρύς ο αναστεναγμός,
κάθε φιλί ο χρόνος.

Όσα σφυριά και να δεχτώ.
και όσα καρφιά από 'πάνω,
εσύ είσαι αυτή που αγαπώ,
σε θέλω, δεν σε χάνω.

23 Γύρισε πίσω

Αχ και να ήξερες,
αυτά που σου χρωστάω,
από όσα ζήσαμε μαζί,
και όλα όσα ξεχνάω.

Έλα και πάλι να με βρεις,
να τα ζητήσεις πίσω
και όλα αυτά μαζί
εγώ θα στα γυρίσω.

Γιατί απ' το κεφάλι μου
και την κακή μου τύχη,
δεν μπόρεσα ν' αντιληφθώ,
αυτό που θα μου τύχει.

Να φύγεις νύχτα ξαφνικά,
χωρίς να πεις κουβέντα,
να πάρεις τόσα μυστικά,
να μη ζητήσεις ρέστα.

Για όλα όσα σου έκανα,
το έχω μετανιώσει.
Την άσωτή μου τη ζωή
την έχω πια κλειδώσει.

Πρώτη φορά αισθάνομαι,
αυτά που έχεις νιώσει.
Πρώτη φορά λογάριασα,
αυτά που μ' έχεις δώσει.

24 Μετάνιωσα

Στο διάβα μου μέχρι εδώ,
στα εξήντα μου και κάτι,
νιώθω μικρός και ασήμαντος,
γι' αυτά που έχω κάνει.

Που έζησα επιπόλαια,
και με μοιραία λάθη.
Τώρα κοιτάζω τη ζωή αλλιώς,
τη βλέπω με άλλο μάτι.

Δεν γίνεται να πήγαινα
στα χρόνια τα παλιά μου,
τότε που έκανα αυτά
τα αμαρτήματά μου ?

Να άλλαζα τρόπο και ζωή,
λίγο να ονειρευόμουν,
προτού στις πράξεις να προβώ,
λιγάκι να σκεφτόμουν ?

Αλλάζω τα αισθήματα,
αυτά που με βαραίνουν
και σκέφτομαι πως θά 'τανε,
χωρίς να με πικραίνουν.

Θα 'ταν ένας παράδεισος,
θα 'ταν παραδεισένιος,
ο κόσμος όλος και ο ντουινιάς,
θα 'ταν ονειρεμένος.

25 Ο θεσμός

Αυτά μου έμαθαν να πω,
αυτά να περιγράψω,
πως όλα είναι ένας θεσμός,
που δεν μπορώ ν' αλλάξω.

Προχώρα μου είπαν και θα δεις,
πως όλα θε να φτιάξουν.
Όλα της γης τα δύσκολα
θα φύγουν, θα περάσουν.

Γιατί όλα είναι ένας θεσμός,
που δεν μπορεί ν' αλλάξει.
Γιατί όλα είναι στο πρόγραμμα,
αυτό που άλλοι έχουν φτιάξει.

Και έτσι έκανα κι εγώ
και έφτασα στο τέρμα.
Χωρίς ποτέ να προσπαθώ,
ν' αλλάξω την ατζέντα.

Λάθος, σωστό ή τίποτα,
εσύ να καταλήξεις.
Μα πεσ' το μου ορθά-κοφτά,
και όχι ήξεις-αφήξεις.

26 Στην ξενιτιά

Αλήθεια τι κατάλαβε
στα ξένα όπου πήγε.
Και όλους τους παράτησε,
τον ξένο δρόμο πήρε.

Πήγε να βρει δουλειά,
ή πήγε να ξεδώσει ?
Να γίνει πλούσιος και αυτός,
ή να επιβιώσει ?

Κάποια στιγμή στο διάβα του
έγινε και πατέρας.
Και δυο παιδιά απέκτησε
μαζί και τη μητέρα.

Και τώρα που ησύχασε
ο νους και ο λογισμός του,
τώρα που έζησε και αυτός
το πρώτο όνειρο του,

η νοσταλγία χτύπησε
την πόρτα της ψυχής του,
και πίσω τον εκάλεσε,
πατρίδα είν' η ζωή του.

Αυτός πολύ θα τό 'θελε,
πατρίδα να μυρίσει,
όμως το ερώτημα βαρύ.

Πίσω τι να αφήσει ?

Γιατί η οικογένεια
έμαθε πια στα ξένα.
Πατρίδα έγιναν αυτά,
μ' αυτά έγιναν ένα.

Το δίλημμα ήταν σκληρό,
για να αποφασίσει.
Τα ξένα διάλεξε ξανά,
πατρίδα ν' αγαπήσει.

27 Απορία

Που να το φανταστώ,
πως να το εξηγήσω,
αυτά που έζησα παλιά,
πως θα τα ξαναζήσω.

Τον ίδιο άνθρωπο ξανά,
ξανά να αγαπήσω,
αυτόν που δεν κοιτά μπροστά,
μα σε γυρίζει πίσω.

Εγώ που πάντα βιάδιζα
μόνο σε νέους δρόμους,
και σήκωνα το “αύριο”
μονάχος μου στους ώμους.

28 Ο χωρισμός

Έφυγες και γεννήθηκε
η θλίψη στη ψυχή μου.
Το σπίτι έγινε βουβό,
του λείπει η μορφή σου.

Λες και όταν ήσουνα εδώ,
μιλούσε τη φωνή του
και αντάμωνε η σκέψη του
τη σκέψη τη δική σου.

Όπου γυρίσω και να δω,
νομίζω πως σε βλέπω.
Βλέπω να εμφανίζεσαι,
σαν να σε περιμένω.

Όμως δεν είσαι πια εδώ
και εγώ μονάχος μένω.
Μένω βουβός και αμίλητος,
εσένανε γυρεύω.

Το ξέρω πάλι πως θα 'ρθείς,
πίσω για να γυρίσεις,
γιατί νομίζω έφυγες,
χωρίς ν' αποφασίσεις,

αν η φυγή σου θά 'τανε
βάλσαμο στη ψυχή σου,
ή μια απόφαση στιγμής,
λάθος αντίδραση σου.

29 Ο δυνατός

Πέφτει, ξανασηκώνεται,
τον σπρώχνουν για να πέσει.
Τόσο απόθεμα ψυχής,
αδύναμος, πως έχει ?

Δυστυχισμένος για καιρό,
και ανεμοδαρμένος,
όρθιος βλέπει τη ζωή
με αγάπη δίχως μένος.

Κί' όσες φορές και αν έπεσε,
σηκώθηκε και πάλι.
Γιατί μικρός ξεκίνησε,
να ζει στη βιοπάλη.

Η δύναμη που έκρυβε
στο βάθος της ψυχής του,
στον πόνο ανασυρότανε,
γινόταν όρασή του.

Αυτή τον καθοδήγαγε,
το δρόμο του για νά 'βρει.
Πάντα σ' αυτήν βασίζονταν
στ' ατέρμονά του λάθη.

Κι όταν οι άλλοι έλεγαν,
πως έπεσε σε τέλμα,
αυτός τους αποδείκνυε,
πως ήταν ένα ψέμα.

30 Οι εξωγήινοι

Όλα τα αστέρια του ουρανού
που βλέπεις και δεν βλέπεις,
όλα στο ζύγι να τα δεις,
λογαριασμό δεν έχεις.

Γιατί είναι αμέτρητα, πολλά,
και είναι και άλλα τόσα,
που ο νους σου μάλλον δεν μπορεί,
να τα μετρήσει όλα.

Σίγουρα θα φαντάζεσαι,
πως θα υπάρχουν και άλλοι,
στου σύμπαντος τις παρυφές
με ανθρώπινο κεφάλι.

Ίσως βεβαίως, θα σκεφτείς,
μπορεί να μη μας μοιάζουν
και οι δικές τους οι μορφές
με μας να μην ταιριάζουν.

Αν όμως ξαφνικά τους δεις
έξω απ' τη γειτονιά μας,
να κόβουν βόλτες, να κοιτούν
όλα τ' υπάρχοντα μας,

δεν είναι λογικό να πεις,
πως βρέθηκαν κοντά μας,
γιατί ξεπέρασαν από παλιά

τ' ανθρώπινα μυαλά μας ?

Πως βρήκαν τρόπο να πετούν
μέσα στους γαλαξίες,
πιο γρήγορα από εμάς
με ανώτερες αξίες ?

Πως θέλουν να επισκεφτούν
ανθρώπων κατοικίες,
να δουν πως ζούμε στη ζωή,
κι αν έχουμε κακίες ?

31 Δύναμη αγάπης

Άνοιξε τα μάτια σου,
να μπω για να κουρνιασώ,
μέσ' της καρδιάς σου το βυθό,
και μέσα εκεί να ξεχαστώ.

Κι όταν θα θελήσω,
να σε ασπαστώ,
να μπορώ, να σβήσω
της καρδιάς μου το λυγμό.

Αν τα μάτια κλείσεις
και μ' αφήσεις έξω,
γίνε τ' όνειρό μου,
να μπορώ ν' αντέξω.

Πάντα να γυρίζω
γύρω απ' τη μορφή σου.
Να παλεύω πάντα
με τη δύναμη σου.

Γιατί αυτά που είναι
έξω απ' τη ζωή σου,
είναι για μένα ξένα,
αυτή 'ναι η δύναμή σου.

Όμως στοχεύει λάθος,
και δεν με πετυχαίνει,
ούτε ποτέ δεν ξέρει,
πως να με κυριεύει.

32 Τη βρήκα

Απόψε θέλω να γλεντήσω.
Απόψε θέλω να τα πιω.
Απόψε θέλω να μεθύσω.
Απόψε θέλω να στα 'πω.

Θέλω να πω, πως τώρα ξέρω.
Θέλω η καρδιά μου να χαρεί.
Θέλω να δώσω στην ψυχή μου.
Θέλω εγώ την αμοιβή.

Πως ήσουν η καταστροφή μου.
Πως ήσουν η ίδια η πληγή.
Πως μπόρεσα πια να ξεφύγω.
Πως γνώρισα άλλη πηγή.

Βρήκα αυτή που φανταζόμουν.
Βρήκα αυτήν που με πονά.
Βρήκα το ίδιο τ' όνειρό μου.
Βρήκα αμέριστη χαρά.

33 Νευροκόπι

Αχνά τα φώτα τρεμοπαίζουνε.
Πυκνή η ομίχλη και υγρή.
Μεσ'τα λιθόστρωτα σοκάκια
ο θόρυβος της νύχτας αντηχεί.

Και όπως το πάει να ξημερώσει,
το χιόνι σύντροφος πιστός.
Το κρύο δεν λέει να τελειώσει.
Η παγωνιά ο μόνιμος εχθρός.

Και αυτοί μένουν εδώ στο Νευροκόπι.
Η μοναξιά τους φίλος και αδελφός.
Μοναδική ελπίδα έχουν για τιμόνι,
να ξημερώνει πάντα ο ήλιος ο λαμπρός.

34 Αυτά σου δίνω

Αυτά που ονειρεύομαι,
αλλά και όσα γεύομαι.
Όσα δεν απαρνιέμαι,
αλλά και σ' όσα ξεχνιέμαι.

Αυτά που τα θέλω,
κι αυτά που λατρεύω.
Αυτά που τα έχω,
κι αυτά που θα έχω.

Όλα σ' τα δίνω,
να σ' αποκτήσω,
άγρυπνος νά 'μαι,
να σε θυμάμαι.

Μέσα μου αιώνια νά 'σαι,
να μη σ' αφήσω.
Σε κάδρο να σ' έχω,
να μη σε σβήσω.

35 Σε σκέφτομαι

Μακάρι να 'σουνα εδώ μαζί μου.
να σε χορταίνει η αναπνοή μου.
Να 'σουν η μυρωδιά για την οσμή μου.
Το άγγιγμά μου για την αφή μου.

Να 'σουν το βάλαμο για την ψυχή μου.
Η ελπίδα νά 'σουνα για τη ζωή μου.
Το φως να ήσουνα στην όρασή μου.
Και όλα μαζί να ήσουνα η δύναμη μου.

Ζωή να πρόσθετες στην ύπαρξή μου,
αντί για χρόνια στην επιβίωσή μου.
Την ευτυχία νά 'νωθα κάθε στιγμή μου.
Αυτή η στιγμή θα ήτανε ολόκληρη η ζωή μου.

36 Οι μέτριοι

Σχολούν οι εργάτες αργά τ' απομεσήμερα,
αυτοί που παλεύουν κάθε μέρα για το σήμερα.
Αβέβαιο το μέλλον τους, μοιάζει με χίμαιρα.
Με όπλο την υπομονή, περνούν στ' απαρατήρητα.

Η δύναμη που έχουνε ταιριάζει με το σίδηρο,
που πυρακτώνει στη φωτιά, αλλά δεν λιώνει,
που έχει μάθει να μην σπάει, μα να λυγίζει,
κι ύστερα να κρυώνει και ξανά να δυναμώνει.

Αυτοί, που ο κόσμος τους θεωρεί ως μέτριους.
Που χάνονται μεσ' τους πολλούς που τριγυρίζουν.
Είναι αυτοί που οδηγούν τον κόσμο αμέριμνοι.
Χωρίς αυτούς οι πρώτοι και ισχυροί δεν ξεχωρίζουν.

37 Ο κόσμος μου

Η όψη σου με ενοχλεί.
Το βλέμμα σου με ενοχλεί.
Το βήμα σου με ενοχλεί.
Το γέλιο σου με ενοχλεί.

Η αύρα σου με ενοχλεί.
Ο αέρας που αναπνέεις με ενοχλεί.
Ότι και να σκεφτείς με ενοχλεί.
Ότι φανταστείς με ενοχλεί.

Όμως 30 χρόνια μένουμε μαζί,
γιατί το είναι σου, δεν μ' ενοχλεί.
Όλος ο κόσμος μου είσαι εσύ.
Και αν θα σε χάσω, θα χαθεί.

38 Ο πήχης της καρδιάς

Τι είναι η αγάπη ρώτησα ένα λουλούδι
και το λουλούδι άνοιξε.

Τι είναι η αγάπη ρώτησα ένα πουλί
και το πουλί κελάηδησε.

Τι είναι η αγάπη ρώτησα έναν άνθρωπο
και ο άνθρωπος εδάκρυσε.

Γιατί το λουλούδι ζητάει τη βροχή,
αντί την καταιγίδα.

Το πουλί του αέρα την ορμή,
αντί θυέλλης στίγμα.

Κι ο άνθρωπος τη νόηση,
αντί καρδιάς τον πήχη.

39 Τι θέλω από αυτήν

Άλλα ο νους της θέλει να πει
και άλλα το στόμα λέει.
Αλλιώς θέλει να εκφραστεί,
μα δεν μπορεί και κλαίει.

Άλλα θυμάται το μυαλό
και άλλα η ψυχή της θέλει.
Αλλιώς τη θέλει τη ζωή,
ψάχνει να βρει τι φταίει.

Όλα τα βλέπει δύσκολα,
όλα την ενοχλούνε.
Ακόμη κι όταν βρίσκεται
ανάμεσα σ' εκείνους,

που τόσο πόνεσαν γι' αυτήν,
τόσο την αγαπούνε,
μ' αυτή αλλιώς αισθάνεται,
ξένη κι όχι δική τους.

Έρχονται μέρες και στιγμές,
που ξαφνικά όλα αλλάζουν.
Το βλέμμα και οι σκέψεις της
νομίζεις πως ταιριάζουν,

με έναν άνθρωπο σωστό
που ξέρει τι ζητάει,
ξέρει τι ψάχνει στη ζωή

και το αναζητάει.

Αυτές τις μέρες λαχταρώ,
αυτές τις μέρες θέλω.
Γι' αυτές τις μέρες μόνο ζω,
γι' αυτές και αναπνέω.

Που όλα φωτίζουν γύρω μου,
κι όλα φεγγοβολούνε.
Οι άγγελοι στον ουρανό
χορεύουν, τραγουδούνε.

40 Η ελπίδα

Πόσες φορές τα θέλω μας
δεν γίνονται στην πράξη.
Αυτά που τόσο θέλουμε,
δεν μπαίνουν σε μια τάξη.

Τη λύση που γυρεύουμε,
να βρούμε κάποια μέρα,
δεν βρίσκουμε και παίρνουμε
ανάσες στον αέρα.

Το πρόβλημά μας είναι εκεί,
μας βλέπει, μας μιλάει.
Την αγωνία μας κοιτά,
χαίρεται και μας χαιρετάει.

Ξέρει πως είναι δύσκολο
συνήθως να νικάμε,
τον τρόπο μας να βρίσκουμε,
να μην βαρυγκωμάμε.

Και μένουμε σιωπηλοί,
σκυφτοί και πικραμένοι,
που δεν τα καταφέρνουμε,
να βρούμε τι συμβαίνει.

Η λύση δεν εμφανίζεται,
το πρόβλημα μας μένει.
Και μοναχά η προσευχή

τον πόνο μας λειαίνει.

Κι όμως η ελπίδα πάντα ζει
και όπως πολλοί το λένε,
ποτέ δεν χάνεται, υπάρχει,
ακόμη κι όταν κλαίμε.

Κάποια στιγμή το θαύμα γίνεται,
κι έρχεται εκείνη η ημέρα, που
το πρόβλημα μας λύνεται,
γυρίζει πίσω η σφαίρα.

41 Ευχή στους νέους

Πέρασε ο καιρός,
οι νιοι και οι νιες γεράσαμε.
Τα χρόνια δύσκολα, λίγα,
και δεν μας φτάσανε.

Έρθανε νέοι νιοι και νιες
και μας περάσανε.
Γίναν τρανοί και δυνατοί,
μας προσπεράσανε.

Ευτυχισμένους στη ζωή
τους βλέπεις και δακρύζεις.
Από χαρά τα δάκρυα,
τους χαίρεσαι και ελπίζεις,

νά 'ναι τα χρόνια εύκολα,
τα χρόνια που θα έρθουν,
πολλά να είναι στη ζωή
και πάντα ν' ανεβαίνουν.

Γιατί αν αλλάξει ο καιρός,
κι αλλάξουν οι συνθήκες
και έρθουν μέρες δύσκολες
και αναθεματισμένες,

τα πλούτη και οι ομορφιές
και οι χαρές μεγάλες,
όλα θα εξαφανιστούν
σαν της βροχής τις στάλες.

42 Απελπισία

Είναι στιγμές που αισθάνεσαι
αβάσταχτο τον πόνο,
γιατί η ζωή δεν σ' άφησε,
να παίξεις ένα ρόλο.

Σε πέταξε στα χαμηλά
στα άγνωστα τα μέρη,
μικρό και ασήμαντο να ζεις,
κανείς να μη σε ξέρει.

Κι αναρωτιέσαι γιατί ζεις
και τι να περιμένεις,
αφού όλα είναι δύσκολα,
νομίζεις πως το ξέρεις.

Πιστεύεις πως όλα έχουν χαθεί,
όλα τα βλέπεις μαύρα.
Γνωστή πως είναι η μοίρα σου,
να ζεις μεσ' τα σκοτάδια.

Μα πίστεψέ με η ζωή,
δεν είναι αυτή που βλέπεις.
Δεν είναι αυτή που αισθάνεσαι,
αυτή που εσύ νομίζεις.

Η ζωή είναι έξω από το μυαλό
και πάνω απ' τις αισθήσεις.
Είναι γεμάτη με σκληρά γιατί
κι ατέρμονες εκπλήξεις.

43 Στα ξένα

Η σκέψη μου και ο λογισμός
είναι πάντα σε σένα.
Εσένα πάντα σκέφτομαι
κι ας βρίσκομαι στα ξένα.

Παντού η μορφή σου βρίσκεται,
πάντα δίπλα σε μένα.
Με όποιον και να συζητώ,
εσύ είσαι το θέμα.

Πως γίνεται ν' απαλλαγώ
από τις εμμονές μου,
να αποφασίσω, να σκεφτώ
άλλες επιλογές μου ?

Αντί ο πόνος νά 'ρχεται
από τη νοσταλγία,
στα ξένα όπου βρίσκομαι,
εσύ είσαι η αιτία.

Έρθα στα ξένα για να δω
κι εγώ τι θα 'πογίνω,
κι αντί να σκέφτομαι δουλειές,
προοπτικές, καριέρα,

εσένα έχω στο μυαλό,
συνέχεια όλη μέρα,
το γελαστό το βλέμμα σου

να με χτυπά σαν σφαίρα.

Πίσω γυρίζω ολοταχώς,
νά 'ρθω να σε φιλήσω,
στην αγκαλιά σου να ριχτώ
και μέσα εκεί να σβήσω.

Τίποτα άλλο να σκεφτώ,
ή να αποφασίσω,
δεν το μπορώ, ούτε μπορώ,
ποτέ να ηρεμήσω.

Καλύτερα στα χρόνια μου
που έχω για να ζήσω,
εσένα να 'χω δίπλα μου
και όλα τα χαρίζω.

Το ξέρω είναι λάθος μου,
όλα να τα γκρεμίσω.
Δική μου η απόφαση,
εγώ αποφασίζω.

44 Είμαστε δύο

Ήρθε ο μέθυσος ξανά
στην ίδια την ταβέρνα.
Να κάτσει με τον πόνο του
στην ίδια την καρέκλα.

Να πει πολύ να ξεχαστεί
από τα βάσανα του.
Αυτά που τον επλήγωσαν
βαθιά στα σωθικά του.

Μαζί μ' αυτόν και ο κάπελας
στο ίδιο το τραπέζι.
Ίδια δουλειά δεν κάνουνε,
ούτε τις ίδιες σκέψεις.

Όμως μαζί ανταμώνουνε
τις κυριακές τα βράδια,
στου καπηλειού την αγκαλιά,
ως τα βαθιά σκοτάδια.

Έτσι είναι φίλε μου η ζωή,
μαζί με κάποιον είμαστε,
άλλα ίδιοι με αυτόν
δεν είμαστε.

Στου πόνου πορευόμαστε
τον δύσκολο το βίο,
ένα όμως δεν είμαστε,
είμαστε πάντα δύο.

45 Πρόγραμμα για το αύριο

Ο κόσμος λέει πως ρόδα είναι και γυρίζει.
Κανείς ποτέ το αύριο δεν το γνωρίζει.
Γιατί όνειρα κι ελπίδες τα γκρεμίζει
και βάσανα και πόνους τ' απαλύνει.

Μια καινούργια μέρα κάθε μέρα ανατέλλει.
Καινούργιους πόθους των ανθρώπων ανατρέφει.
Κι εκεί που ο πόνος την ψυχή σου κυριεύει,
την επομένη η ανάσα σου τον πόνο διαφεντεύει.

Γι αυτό προγράμματα και σχέδια μην κάνεις.
Και αν τους στόχους για το αύριο δεν πιάνεις.
Ίσως μεθαύριο τους βρεις και ανασάνεις.
Κι ίσως παραμεθαύριο, ίσως αποθυμάνεις !

46 Η Σμύρνη

Μεσ' την Ελλάδα πρόσφυγας
με την ψυχή κομμένη.
Αναπολεί το παρελθόν
την Σμύρνη την καμένη.

Θυμάται τη μέρα της φυγής,
να καίγεται όλη η Σμύρνη,
μαύροι καπνοί να 'ναι παντού,
και το κλειδί πάνω στο σύρτη.

Θυμάται και τα ουρλιαχτά,
τον κόσμο όλο να τρέχει,
προς το λιμάνι να κοιτά,
ποιο πλοίο για ν' ανέβει.

Για να γλιτώσει απ' τη τουρκιά,
το τούρκικο χατζάρι,
που Ελλήνων αίματα διψά
και κόβει το κεφάλι.

Θυμάται τον πατέρα του,
ανήμπορο να κλαίει.
Την μάνα του να χαιρετά.
“Φύγε απ 'δω να λείει”.

“Φύγε όσο γρήγορα μπορείς,
και στην Ελλάδα πάνε,
εμείς θα μείνουμε εδώ,

το σπίτι να φυλάμε”.

Πόσες φορές να ονειρευτεί.
Πόσες φορές να κλάψει.
Πόσες φορές να γιατρευτεί.
Και πόσες να ξεχάσει.

Αφού όση ψυχή του έμεινε,
κοντεύει να τη χάσει.
Τη Σμύρνη πάντα σκέφτεται.
την έχει εικονοστάσι.

47 Ο εχθρός μου

Μια καρδιά και αυτή μισή.
Ένα μυαλό κουτσουρεμένο.
Τα βάσανα και οι στεναγμοί,
με λύγισαν και μ' έχουνε δεμένο.

Δεμένο και ανήμπορο
να ανεβώ τις σκάλες,
να φτάσω λίγο πιο ψηλά,
να νιώσω τις ψιχάλες.

Είναι πολύς ο πόνος μου.
τόσος που δεν αντέχω.
Νομίζω πως θα εκραγώ.
επιλογές δεν έχω.

Μα ξαφνικά στο πουθενά
σε νιώθω και δακρύζω.
Ακούω τα λόγια που μου λες
και συμφωνώ μαζί σου.

“Το αύριο που είναι να ‘ρθεί,
αυτό που περιμένεις,
είναι η ελπίδα στη ζωή
το αύριο που δεν ξέρεις”.

“Ο μεγαλύτερος εχθρός, μου λες,
είσαι εσύ ο ίδιος.
Εσύ είσαι πάντα που λυγάς
αντί να μένεις ίσιος”.

48 Σ' ευχαριστώ θεέ μου

Σ' ευχαριστώ μανούλα μου για το ωραίο κέικ.
Όχι σ' έμενα γιόκα μου πεσ' το του μπακάλη.
Αυτόν που μας προμήθευσε το εκλεκτό αλεύρι.

Σ' ευχαριστώ μπακάλη μου για το εκλεκτό αλεύρι.
Όχι σ' έμενα γιόκα μου πεσ' το του μιλωνά.
Αυτόν που άλεσε το εκλεκτό το σάρι.

Σ' ευχαριστώ κυρ μιλωνά για το εκλεκτό το σάρι.
Όχι σ' έμενα γιόκα μου πεσ' το του γεωργού.
Αυτόν που έσπειρε στο εκλεκτό χωράφι.

Σ' ευχαριστώ κυρ γεωργέ για το εκλεκτό χωράφι.
Όχι σ' έμενα γιόκα μου πεσ' το του καλοκάγαθου.
Αυτόν που έπλασε ολόκληρη τη γη μας.

Σ' ευχαριστώ θεούλη μου που έπλασες τη γη μας,
όλου του κόσμου αγαθά, όλη την ύπαρξη μας,
όλα τα αστέρια του ουρανού, κι ολόκληρο το σύμπαν.

49 Η ανάγκη της μοναξιάς

Τον άνθρωπο που αγαπάς,
τον θέλεις κάθε μέρα.
Να τον αισθάνεσαι κοντά,
νά 'ναι με 'σένα ένα.

Όμως καλά αν το σκεφτείς,
θα δεις πως κάνεις λάθος.
Αντί αγάπη να ζητάς,
γυρεύεις ένα πάθος.

Κάποια στιγμή χρειάζεσαι,
αέρα ν' ανασάνεις,
χρειάζεσαι αναπνοή,
μονάχος σου να πάρεις.

Γιατί η ανάσα και η πνοή
είναι σαφώς μοναδική.
Δεν πάει χέρι – χέρι
και δεν μπορεί να έχει ταίρι.

Το διάλειμμα απαραίτητο,
η απόσταση αναγκαία.
Είναι εμπειρία της ζωής,
δεν προέκυψε τυχαία.

Και ο ύπνος σου αν το σκεφτείς,
είναι το διάλειμμα σου.
Σ' αυτόν το χρόνο χάνεσαι,
ξυπνάς κι ανασυντάσσεσαι.

50 Δεν σε θέλω

Από την πρώτη τη στιγμή
στο είπα να το ξέρεις.
Είναι αλλού η αγάπη μου
εμένα μην προσμένεις.

Μην με κοιτάς σαν να μιλώ
από εγωισμό και μόνο,
νομίζοντας πως κάποτε
θα βρεις εσύ τον τρόπο.

Τον τρόπο νά 'μαστε μαζί,
να γίνουμε οι δύο ένα,
και όλα αυτά που σου 'λεγα,
πως ήταν ένα ψέμα.

Η μοναξιά με οδηγεί,
κοντά σου να το ξέρεις,
αλλού να βρεις το δρόμο σου
και μη με περιμένεις.